

[Socialministeren.]

tiske Modstandere og den finansielle Situation at udbygge Forsikringen, saaledes at den ogsaa virkelig en Gang kan blive i Stand til at løse de Opgaver, den har: at aflaste Forsørgelsesvæsenet og standse den fortsatte Odelæggelse af Arbejdernes Økonomi gennem taarnhøje Kontingenter.

I mine Øjne er Talen heroverfor, Talen om „de fremmede Fodspor i Bedene“, som jeg tror Ordene lød i det ærede Medlem Hr. Krag's Blomstersprog, Talen om Fagforeningsdiktatur eller Fagforeningsbudskab ganske uden Mening i Forbindelse med dette yderst nøgterne Regeringsforslag. Thi hvorledes tror man efter det oplyste, at et Fagforeningsbudskab, hvis det skulde have fulgt de nærliggende Fagforeningsinteresser og ikke Samfundsinteresserne, vilde have lydt overfor Socialministeren i Øjeblikket? Mon ikke saaledes — eller rettere selvfølgelig saaledes: Er det os, der er Skyld i Arbejdsløsheden? Er det os, der har Ansvaret for Krigen eller for Efterkrigstidens Svindel og alle andre Ulykker? Er det os, der overhovedet er interesserede i det nuværende Samfunds Opbygning eller Magtforhold? Er det os, der har nogen Interesse i Arbejdsløsheden? Men hvorfor i al Verden skal vi, Arbejderklassen, da betale i saa dyre Domme, netop for Arbejdsløshedsforsikringen? Se, saaledes vilde et Fagforeningsbudskab lyde, hvis Fagforeningerne netop ikke var samfundsfølede og politisk forstaaende, og man vilde tilmed have peget paa Forholdene i de Lande, hvor Arbejdsløshedsforsikringen er tvangsmæssigt ordnet gennem Lovgivningsmagten selv, hvor Staten altsaa har fundet det rigtigt selv at tage Haand i Hanke med Sagens effektive Løsning.

Lad os en Gang se paa samtlige disse Lande, hvor Arbejdsløshedsspørgsmaalet er ordnet af Staten gennem en Tvangsforsikring. Jeg skal gøre det ganske kort. Der er først England. I England fastsætter Loven bestemte Bidrag til Arbejdsløshedsfonden fra Arbejderne, Arbejdsgiverne og Staten, for Tiden for voksne Mænd henholdsvis 8, 7 og 6 pence om Ugen — disse Beløb skal senere reduceres til 6, 6 og 5. Ved en Lov af 1928, altsaa før Arbejderregeringen kom til Magten, er det Beløb, Fonden kan laane af Statskassen, midlertidig forhøjet til 40 Mill. Pund Sterling. Altsaa, i England betaler Arbejdsgiverne nær ved 30 Kr. om Aaret til Arbejdsløshedsforsikringen. Dette til Oplysning for det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, som jamrede over de i Forhold dertil ganske latterlige Beløb, som dette Forslag paa lægger de danske Arbejdsgivere. Og

hvordan gaar det i Tyskland? Jo, Bidragene til den ordinære Forsikring i Tyskland deles lige mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, medens Riget betaler $\frac{4}{5}$ af Kriseunderstøttelsen og Kommunerne Resten; Præmien er 3 pCt. af Lønnen, altsaa f. Eks. af en Løn paa kun 2 000 Kr. bliver Arbejdsgiverens Bidrag ogsaa 30 Kr. om Aaret mod 4 Kr. 50 Ø. efter det Forslag, jeg har fremsat. Hvad mener det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven eller det ærede Medlem Hr. Krag, der ogsaa var inde paa de høje Arbejdsgiverbidrag, om Forholdet i England og Tyskland? Jeg glæder mig til at høre deres Svar i saa Henseende. I Østrig betaler Arbejdsgivere og Arbejdere lige Bidrag til den ordinære Forsikring. Udgifterne til den fortsatte Understøttelse deles lige mellem paa den ene Side Arbejdsgivere og Arbejdere og paa den anden Side Riget, Landsdelene og Kommunerne. I Italien bidrager Arbejdsgivere og Arbejdere ogsaa med lige store Bidrag til Arbejdsløshedsforsikringen, og i Queensland — det sidste af Landene med tvungen Forsikring — deles Udgifterne lige mellem de forsikrede, Arbejdsgiverne og Staten.

Jeg skal ogsaa gerne, hvis ærede Medlemmer ønsker det, omtale den frivillige Forsikring og dennes Ordning, som den findes i Norge, Holland, Belgien, Svejts, Czekoslovakiet og Frankrig, men rent principielt er det jo de Lande, hvor det er selve Staten, der tvangsmæssigt har angivet, hvorledes Arbejdsløshedsforsikringen bør ordnes, der giver det bedste Udtryk for Samfundsmagtens Syn paa disse Forhold.

Hvad mener det ærede Medlem Hr. Krag, og hvad mener den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, der er saa bange for, at Arbejdsgiverne ikke skulde kunne konkurrere med andre Lande, naar de skulde betale 4 Kr. 50 Ø. i Præmie mod 30 Kr.? Og hvilken Realitet er der i paa Grundlag af mit Forslag her at tale om Organisationstyranni, om Arbejdsløshedslovgivningen som et Vaaben i Fagforeningens Haand eller om, at Organisationerne bør bære Hovedparten af Udgifterne ved deres Magtpolitik, naar man ser hen til Ordningen i de store Lande, med hvilke vi konkurrerer? Det er en Betragtningssmaade, som jeg poetisk udtrykt vilde have kaldt „Mygdaliana“ — den har intet med de virkelige Forhold at gøre. Forholdet er det, at de to største og mest fremskredne Industrilande, Tyskland og England, hvor indtil for nylig en overmægtig konservativ Regering har haft Styret, paa en ganske anderledes effektiv Maade har bygget Arbejdsløshedslov-